

Familia din Betania – Partea a 2-a

Marta

Ce plăcută a fost impresia pe care a făcut-o familia din Betania asupra noastră! Cu ce dragoste a fost primit Domnul Isus acolo și cu câtă plăcere locuia El acolo! Cu siguranță ne va fi plăcut și folositor să cunoaștem mai îndeaproape persoanele care făceau parte din această familie. Căci cu toate că toate Îl iubeau pe Isus și toate au fost iubite de El cu o iubire arzătoare, existau totuși mari diferențe de caracter și stări spirituale diferite între cele trei persoane. Duhul Sfânt ne prezintă diferențele prin unele însușiri remarcabile. Într-un fel, așa cum numai Dumnezeu poate să facă, ne sunt zugrăvite caracterul și starea spirituală a fiecăreia. Aici sunt unele lecții importante pentru noi de învățat. Întâlnim unele cuvinte umiltoare. Aici ne sunt dăruite mângâieri minunate.

Marta pare să fi fost persoana principală din casă. Asupra ei apăsa grija și conducerea gospodăriei. Ea este numită casa *ei*. »O femeie, numită Marta, L-a primit în casa ei« (Luca 10,38). Prin aceasta cunoaștem totodată pe Marta. Ea s-a simțit atrasă de Isus, ea L-a iubit și a prețuit prezența Lui. Ea a deschis casa ei pentru El și aceasta nu numai o singură dată, ci de mai multe ori. Ea nu L-a primit cu răceală, ci cu cea mai mare cordialitate posibilă și cu bucurie. Tot ce avea, era pentru El. Tot ce avea în casă a fost pregătit pentru El. »Marta era împărțită cu multă slujire«, citim. Voia să facă totul cât se poate de confortabil pentru Isus. Ca gospodină cu râvnă a făcut totul, pentru ca Oaspetele ei să aibă tot ce-I trebuie. Ocupată în totul cu slujirea, ea nu putea să-și explice cum putea Maria să stea așa de liniștită la picioarele lui Isus, fără să-i ajute. În privința aceasta nu ar trebui s-o condamnăm prea aspru. Într-adevăr aceasta era o dovadă că ea nu a găsit în Isus ceea ce a găsit Maria în El; ea a arătat mai mult interes în îngrijirea de Domnul, decât în ascultarea învățaturii Lui. Însă cu toate acestea slujirea ei era o dovadă frumoasă și potrivită a dragostei ei pentru Isus. Domnul Isus a prețuit aceasta. Dacă ea nu ar fi făcut nici un reproș Mariei, cu siguranță El ar fi lăsat-o să lucreze în liniște și să slujească. Sau nu trebuia făcut nimic, atunci când Isus a intrat în casă? Să nu fie pregătită nici o masă și să nu fie oferită nici o înviore? Sigur că da. Și pentru că ea făcea aceasta cu atâta râvnă, se arăta bucuria ei pentru vizita Sa. Și că Domnul Isus era primit bine în casa lor și că El locuia cu plăcere acolo o dovedesc vizitele Sale repetate.

Deci, toate acestea sunt frumoase și plăcute. Isus merită ca noi să facem totul pentru El. Pentru El nici un efort nu ar trebui să fie prea mult pentru noi, nici o lucrare prea grea și nici o străduință prea mare. Noi putem învăța mult de la Marta. Însă noi suntem uneori prea reci și zgârciți. Deseori ne cade greu să facem ceva pentru El. Pentru plăcerea noastră facem deseori prea mult, dar pentru El? Deseori trebuie să ne rușinăm. Avem timp suficient, atunci când este vorba de noi înșine și de afacerile noastre; nu ocolim nici oboseala nici cheltuielile, atunci când este vorba de facilitățile noastre și plăcerile noastre. Însă cât de des ne retragem, când trebuie făcut ceva pentru Domnul! Realmente, Marta avea mult de lucru cu slujirea ei. Marta a considerat slujba ei mai importantă decât ascultarea Mariei, și aceasta nu a fost bine din partea ei, căci în privința aceasta a greșit. Însă cât de des se întâmplă, că se folosește această greșală a Martei, ca scuză să te retragi de la slujirea pentru Isus. Unii se așază liniștiți și nu fac nimic sau atunci când este nevoie de ajutorul lor se scuză cu gândul că slujirea și lucrarea nu sunt cele mai importante, și că atunci ajungi ușor să stai în prim-plan și să fii curtat. Dar se uită că dragostea pentru Domnul Isus niciodată nu ne va duce la a nu face nimic, ci dimpotrivă ne

stimulează la lucru. Este bine să ai frică că te realizezi în lucrare, însă a lucra, fără să te realizezi, din dragoste reală pentru Domnul este mult mai bine. Și Marta în toată sârguința ei, preocupată cu multe lucruri, este cu mult mai mult de prețuit decât unul care se așază nepăsător, fără să lucreze. La primul mobilul este dragostea pentru Domnul și bucuria față de Persoana Sa, chiar dacă după aceea pe altar se găsește foc străin. La ultimul este de temut că dragostea de sine domină inima mai mult decât dragostea pentru Isus.

Marta era o femeie credincioasă. Uneori aceasta a fost pusă la îndoială. Deseori cuvintele lui Isus, »Marta, Marta, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuie. Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua«, au fost interpretate ca și cum Domnul ar fi vrut să spună: „Maria Mă iubește și crede în Mine, dar tu, Marta, te preocupi numai cu lucrurile exterioare”. Dar în privința aceasta s-a rătăcit foarte mult. Diferența dintre Maria și Marta nu consta în aceea că una credea și cealaltă nu credea și că una iubea pe Domnul Isus și cealaltă nu-L iubea. Nu! În privința aceasta erau la fel. Ambele credeau în Domnul Isus, ambele Îl iubeau fierbinte și ambele făceau totul pentru El. Duhul Sfânt a purtat grijă ca să înlăture orice îndoială în această privință. Citește numai istorisirea despre învierea lui Lazăr, în evanghelia după Ioan capitoul 11, și vei fi pe deplin convins. Nu erau *ambele* surori, cele care au trimis Domnului mesajul impresionant, mărturisitor despre deplina lor încredere în dragostea lui Isus: »Doamne, iată că acela pe care-l iubești este bolnav«? Nu s-a grăbit Marta să iasă înaintea Domnului, când a auzit că El Se apropie de cetate? Nu auzim noi din gura ei mărturisirea frumoasă a credinței ei în Isus: »Da, Doamne, *eu* cred că *Tu* ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume«? Și ca și cum Duhul ar fi vrut să împiedice, ca noi să nu avem o părere greșită despre Marta, El adaugă perfect: »Și Isus iubea pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr« (versetul 5), El punând pe Marta într-un mod bătător la ochi pe primul loc. Deci diferența dintre Marta și Maria nu constă în aceea că una credea și cealaltă nu credea, și că una iubea pe Isus iar cealaltă nu-L iubea, ci constă în aceea, că Maria prețuia mai mult decât orice învățătura lui Isus, în timp ce Marta prețuia mai mult slujirea din partea ei. Partea bună, pe care Maria a ales-o, era șederea la picioarele lui Isus și ascultarea învățăturii Sale.

Marta era o femeie credincioasă, care iubea cordial pe Isus. Dar ea era o credincioasă care se preocupa mai mult cu sine însuși decât cu Isus. Ea se gândea mai mult la slujirea ei, decât la Domnul. Ea era puțin îngâmfată. De aceea nu putea să suporte comportarea Mariei. O deranja. Ea avea mult de lucru și gândea că prin aceasta și-a câștigat merite, și Maria a lăsat-o liniștită în voia ei, nu a ajutat-o și fără cuvinte prin aceasta a dat dovada că ea considera învățătura lui Isus mult mai importantă decât toate slujirile Martei. Este foarte natural, că Marta nu a putut să suporte și a trebuit să-și exprime nemulțumirea. Ea era de bună credință și a considerat că este bine așa. Nici pe departe nu erau gânduri de iubire de sine și egoism. Tot ce făcea, făcea pentru Domnul! Dar ea nu se cunoștea pe sine însuși și nu știa ce era în inima ei. Împrejurările au arătat aceasta, căci dacă ar fi slujit numai din pricina lui Isus, nu ar fi venit nici un reproș de pe buzele ei. Ea ar fi fost fericită la îndeplinirea profesiei ei și nu s-ar fi interesat de Maria. Dar deoarece aceasta nu a fost așa, ea nu a putut suporta că toată osteneala și toate grijile ei au rămas aproape neobservate. Mulți credincioși se aseamănă cu Marta și sunt preocupați cu multă slujire. Ei predică și fac vizite, scriu și împart pliante sau fac ore în școala duminicală. Plini de râvnă pornesc la lucru. Nu-și acordă nici o pauză. Au permanent stres și griji. Ei fac aceasta cu toată seriozitatea. Ei iubesc cordial pe Domnul. Și ceea ce fac, fac – așa cum ei gândesc sincer – din dragoste neprefăcută pentru Domnul. Dar ei nu se

cunosc pe ei înșiși. Ei nu văd, că ei sunt orientați mai mult spre slujba lor decât spre Isus; că se gândesc mai mult la ce fac *ei*, decât la ceea ce a făcut *El*. Deseori iese la iveală aceasta. Dacă se vorbește cu ei despre misiuni creștine, sunt foc și pară. Până seara târziu poți discuta cu ei despre aceasta și ei nu sunt epuizați. Dacă apoi se ia Biblia și se vorbește cu ei despre conținutul ei, li se prezintă adevărurile minunate, pe care le conține ea, sau se vorbește cu ei despre gloria lui Isus și părtășia fericită cu El, gura lor amuțește. Devin nerăbdători, încearcă să schimbe tema discuției, ca să readucă discuția iarăși la tema lor iubită. În lucrurile acestea ei nu sunt acasă. Da, deseori mi s-a răspuns, că astfel de teme nu sunt așa de importante. Se înțelege de la sine, că acești credincioși, ca și Marta, acuză pe alții, care nu aleargă tot așa de repede și nu sunt așa de mult preocupați cu slujirea, ci se așează în primul rând la picioarele Domnului, ca să fie învățați de El. În zilele noastre sunt pentru ei un obstacol.

Aceasta devine clar și prin împrejurări. Am cunoscut credincioși, care erau la lucru cu toată râvna și tot focul, care se simțeau foarte fericiți în aceasta, care totdeauna erau vioi și bine dispuși, dar care apoi au fost puși de Domnul pe patul de boală și pentru un timp mai îndelungat au trebuit să întrerupă lucrul, și atunci și-au pierdut toată fericirea și buna dispoziție și se simțea la ei un gol inexplicabil. Care era cauza acestei stări? Simplu, aceasta: ei s-au bucurat mai mult de lucrul lor decât de Domnul; s-au gândit mai mult la ei decât la Domnul; s-au preocupat mai mult cu slujba lor decât cu gloria Sa și cu adevărul Său. Ei au lucrat ca să trăiască și nu au trăit ca să lucreze. Dacă aceasta din urmă ar fi fost preocuparea lor, atunci la întreruperea lucrului lor ar fi fost tot așa de fericiți, ca și în timpul lucrului. Se înțelege de la sine, că atunci când din lucrarea personală se face un scop principal, ia naștere un gol îngrozitor în inimă și în viață, atunci când nu mai lucrăm. Când însă Isus este punctul central al gândurilor și lucrului nostru, bucuria rămâne aceeași, chiar dacă lucrul trebuie întrerupt, căci Isus nu Se schimbă. În timpul lucrului s-a trăit și s-a acționat pentru El, și se continuă să se trăiască și să se lucreze pentru El în timp ce ești pe patul de boală. Aceasta este o piatră de încercare sigură. Să ne întrebăm pe noi înșine, dacă suntem tot așa de fericiți și liniștiți, când ne găsim în singurătate cu Domnul Isus, sau suntem preocupați să vestim Evanghelia, să ținem ore de școală duminicală sau oricare alte slujiri creștine.

Marta era totul, numai liniștită nu era. Ea era foarte preocupată cu multe lucruri. Aceasta era excelent în sine însăși. Dar deoarece ea se cunoștea foarte puțin pe sine însăși și pe Isus, ea nu putea să facă în liniște lucrul ei și să pună totul în mâinile Domnului. Când Maria a lăsat-o să facă singură lucrul, ea nu putea să nu mustre atât pe Isus cât și pe sora ei. Când ea, după moartea lui Lazăr, a auzit că în sfârșit a venit Isus, ea s-a grăbit să-I iese în întâmpinare și a început o discuție detaliată cu El și tot așa de repede a fugit să cheme pe Maria, când a observat că Isus nu a înțeles-o. Împreună cu Maria se reîntoarce, și la mormântul lui Lazăr devine din nou vizibilă neliniștea și frământarea ei. Nici nu putea fi altfel. Aceasta era desigur urmarea firească a stării ei spirituale. Numai în prezența lui Isus devii liniștit și relaxat. Firea este totdeauna agitată, pripită și neliniștită, sau contrariul: distantă, insensibilă și nepăsătoare. Domnul a zis Martei: »Marta, Marta, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu.« În aceste cuvinte este inclus totul. Ele descriu starea sufletului ei. Să ai mult de lucru nu este greșit. Dacă Domnul dă de lucru este foarte bine. Dar să te îngrijorezi și să te frământă pentru multe lucruri aceasta arată că tu însuși ești la lucru și gândești că tu trebuie să reglezi și să călăuzești totul. Cât de multă alergătură este deseori printre creștini! Cât de puțin se întrebă: Doamne, ce vrei Tu ca să fac? Prea puțin se gândește la aceasta. Ce se consideră bun și folositor, când gândești că ești folositor pentru Evanghelia, se face fără să se întrebe dacă

Domnul consideră aceasta corect. Nu este de mirare că nu ești statornic și ești aruncat înapoi și încolo. Se încep tot felul de lucrări și se apără cu râvnă, ca apoi să se potolească repede și să dispară. Un lucru ia locul altuia. Se poate vedea la mulți că le lipsește total odihna credinței.

Dar Marta era nu numai neliniștită, ci și necunoscătoare. Cum ar putea să fie altfel! Când lucrul propriu ne înhamă, desigur atunci gândurile noastre sunt umplute cu lucrul și nu avem timp – și de fapt nici plăcere – să savurăm învățătura Domnului. Se citește într-adevăr din Biblie la timpul stabilit și prin aceasta devii întărit, dar nu se studiază Biblia. Se rămâne la principiile de bază. Despre creșterea în cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului Isus Hristos nu este nicidecum vorba. Nici măcar nu ai bănuiala că astfel de adevăruri minunate se găsesc în Scriptură și nu se poate înțelege că alții le savurează. Și așa merge mai departe, an după an, fără să se știe mai mult decât că ești mântuit prin credința în Isus, în măsura în care această conștiință nu a dispărut din inimă. Se înțelege de la sine că dacă se procedează în felul acesta se înțelege foarte puțin adevărul. Despre multe lucruri nu se poate vorbi, și dacă se vorbește despre ele, te simți așa cum s-a simțit Marta, când Domnul a vorbit cu ea.

Istorisirea din evanghelia după Ioan capitolul 11 ne oferă o dovadă potrivită în acest sens. Ea este prea importantă, ca să nu ne oprim în mod deosebit liniștiți și să medităm la particularitățile ei. De îndată ce Marta a auzit că Isus a venit, ea l-a ieșit în întâmpinare. »Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!«, i-a zis ea. O dovadă a credinței ei în Isus. Dacă Isus ar fi fost acolo, El ar fi făcut sănătos pe Lazăr. »Dar«, adaugă ea, »și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.« Marta are multe de la Petru. Aceeași precipitare, aceeași neliniște, totdeauna primul; dragoste pentru Isus, dar puțină cunoaștere de sine. Tot așa și aici. Ea gândește că este mult mai departe decât este în realitate. Petru a spus: „Dacă toți Te vor părăsi, eu nicidecum nu Te voi părăsi, voi merge cu Tine în moarte”. El gândea realmente așa. Dar când credința lui a fost pusă la încercare, i-a fost frică de o slujnică. Și Marta gândea tot așa. »Orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.« Dar când Isus a spus: »Dați piatra la o parte«, Martei a început să-i fie frică și a strigat: »Doamne, miroase greu, căci este acolo de patru zile«. Realitatea este deseori altfel decât gândim noi. Capul nostru este deseori mult mai departe decât inima noastră. Deseori ne scoatem în relief, însă când credința noastră este pusă la probă, ce se arată atunci?

Isus răspunde: »Fratele tău va învia«. »Știu«, zice Marta, »că va învia la înviere, în ziua de pe urmă«. Marta nu l-a înțeles pe Isus. Ea era prea puțin obișnuită cu învățătura Lui, ca să-L poată înțelege. Domnul Se explică mai departe: „Eu nu vorbesc despre învierea din ziua de pe urmă”, pare Domnul să spună, „fratele tău va învia acum, căci Eu, Cel care stau înaintea ta, sunt învierea și viața; cine crede în Mine va trăi, chiar dacă ar fi murit; și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri în niciodată. Crezi lucrul acesta?” Și ce răspunde Marta? »Da, Doamne, eu cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume«. Acesta nu era răspunsul la întrebarea lui Isus. Nu, Marta nu l-a înțeles pe Domnul. Și ea însăși a remarcat aceasta. Ea simțea că aici nu era la locul potrivit. Maria s-ar potrivi mai bine în locul ei. Maria ar înțelege cuvintele lui Isus. Dacă ar fi fost ceva de făcut, atunci Marta ar fi fost în elementul ei, dar acum adevărul era explicat și trebuia să vină Maria. »Și spunând aceste cuvinte, s-a dus și a chemat în ascuns pe sora ei, Maria, și i-a zis: „A venit Învățătorul și te cheamă”.« Vezi, acesta era un lucru trist. Ce tristețe pentru Domnul, când noi nu înțelegem cuvintele Sale. Când ne-am preocupat prea mult cu alte lucruri și prin aceasta suntem incapabili să înțelegem gândurile Sale. Și cât de des nu este aceasta așa la credincioși. Atunci este ca și cum Domnul ar fi vorbit urechilor surde. Fie ca noi să ascultăm de glasul Său

și să avem interese de vorbirea Sa! Atunci vom învăța tot mai mult profunzimea și bogăția vorbirii Sale.

Cuvintele, pe care Domnul le-a spus Martei, sunt o dovadă clară despre aceasta. Ele au o profunzime mai mare decât se poate gândi la prima vedere. »Eu sunt învierea și viața; cine crede în Mine va trăi, chiar dacă ar fi murit; și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată.« Dacă punem aceste cuvinte în legătură cu ce ne învață 1 Corinteni 15,51-54 și 1 Tesaloniceni 4,13-18, ele conțin o explicație scurtă, dar clară și minunată, a învierii. În aceste două locuri din Scriptură Pavel ne învață, că atunci când Domnul va veni în văzduh, cei care au adormit în Isus vor fi înviați și cei care vor fi în viață până la venirea Domnului, nu vor muri, ci vor fi transformați într-o clipă. Dacă meditam puțin la aceasta vom constata că același lucru îl găsim în cuvintele lui Isus. »Eu sunt învierea și viața« - El este aceasta în Persoana Sa, nimeni nu I-a dat aceasta, El Însuși este aceasta. De aceea, oricine crede în El are viața, viața veșnică. Aceasta o avem deja acum. Sufletul nostru trăiește. Viața noastră este Hristos și viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. De această viață va avea parte și trupul nostru. Trupul nostru este încă muritor și supus putrezirii, dar aceasta se va schimba. Când va veni Isus noi vom primi un trup nemuritor și nesupus putrezirii. »Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.« Credinciosul, care a murit, va fi înviat. »Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată.« Credinciosul care trăiește când va veni Isus, nu va muri, ci într-o clipă va fi transformat. Nu toți vom adormi, ci vom fi transformați. Adevăr minunat! Moartea nu mai are nici o putere asupra credinciosului. Isus a biruit moartea. Aceasta este adevărat! Vor fi credincioși care nu vor muri. Isus este învierea și viața. În El și prin El triumfăm noi. Toate puterile, care au fost împotriva noastră, au fost biruite. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Isus Hristos Domnul nostru!

Și nu citim noi mai departe despre Marta? Desigur că da, o altă relatare despre ea găsim în capitolul următor al evangheliei după Ioan – o relatare care, ținând seama de împrejurări, îmi face impresia că Duhul Sfânt ar vrea să ne facă cunoscut că Marta cea neliniștită, îngrijorată pentru multe lucruri, s-a transformat într-o ucenică a Domnului liniștită. Șase zile înainte de Paști Isus a fost în Betania. Acolo I-au pregătit o cină. În timpul cinei Maria a uns picioarele lui Isus. Ucenicii au fost nemulțumiți din cauza aceasta și au considerat aceasta o risipă mare. Acest parfum ar fi trebuit mai bine să fie vândut și banii puteau fi dați săracilor. Ce ocazie potrivită pentru Marta să apară pe prim plan! Ce ocazie pentru ea să acuze comportarea Mariei! Un motiv chiar mai mare decât prima dată. Și ce citim despre ea? Nimic altceva, decât această informație simplă: »Acolo I-au pregătit o cină. Marta servea«. Ce frumos! Ce elocvent! Marta slujea. Ea nu a renunțat la lucrul ei. Ea nu a încredințat altcuiva munca ei. Ea nu a devenit descurajată și nemulțumită. O, nu! Ea slujea ca și mai înainte. Ea făcea același lucru, dar acum îl făcea în liniște, așa cum se cuvine unei persoane care a primit o chemare de la Domnul. Nici un reproș nu venea de pe buzele ei. Ea o lasă pe Maria și merge pe drumul ei propriu. Fiecare la locul ei, ambele slujind Domnului. Ambele mulțumite și fericite în lucrarea pe care o făceau pentru Isus. Ce sfârșit frumos al istoriei despre Marta! Harul ne lasă să ne recunoaștem singuri și face pe Isus prețios pentru inimile noastre, mai prețios decât orice. Atunci devii liniștit și degajat. Atunci nu mai faci reproșuri. Atunci ești fericit și mulțumit. Și atunci nu încetezi să lucrezi și să slujești. Nu! Ești preocupat tot așa de zelos, însă ești cu o cu totul altă inimă și într-un fel cu totul altul. Gândește-te la Petru cel pripit și încrezător în sine. Cât de cu totul altfel a fost el mai târziu! Plin de râvnă a vestit Evanghelia, cu înflăcărare a mărturisit pe Domnul său. Dar el a fost liniștit și degajat; el a pierdut încrederea sa de sine și

s-a lăsat călăuzit de harul lui Dumnezeu. Rod minunat al harului lui Dumnezeu! Cu cât învățăm să ne cunoaștem mai mult, cu atât mai prețios ne devine Isus. Cu cât cunoaștem mai mult pe Isus, cu atât mai mult ne vom simți atrași spre El și cu mai multă plăcere ne vom dedica Lui și ne vom lăsa călăuziți de El.